festivalový deník

zvláštní vydání deníku Právo

04 pondělí 2. 7. 2018
zdarma

PRÁVO
hlavní mediální partner kviff

Uvnitř čísla English version inside

O masakrech minulosti 02
Petr Forman a King Skate 03
Až přijde válka Jana Geberta 10

Foto: Petr Hloušek

Zleva Denis O'Hare, Anna Paquin a Stephen Moyer se potkali při práci na seriálu True Blood. Teď spolu natočili celovečerní Sklenku na rozloučenou.

Jdu se zabít!

Oscarová herečka Anna Paquin, režisér Stephen Moyer a scenárista Denis O'Hare představili rodinné drama o sebevraždě Sklenka na rozloučenou

Je to pozoruhodný pohled: manžel hlavní hrdinky (Rhys Ifans) a její sourozenci (Melissa Leo, Cynthia Nixon a Denis O'Hare) se společně se starým otcem (Ed Asner) vydávají po stopách milované ženy, která právě spáchala sebevraždu (Anna Paquin). Putování přeživších rámují vzpomínky, v nichž je excentrická kráska sice přítomna, ale není skoro vidět. Do Karlových Varů dorazila právě herečka **Anna Paquin**, která získala Oscara za snímek *Piano*. Přijela po boku svého muže, taky známého herce a nyní i debutujícího režiséra **Stephena Moyera**, a scenáristy a rovněž herce **Denise O'Hara**, který příběh *Sklenky na rozloučenou* napsal na základě skutečné události – sebevraždy své sestry.

Šimon Šafránek, Marta Bałaga

Režisérský debut, scenáristický debut… Jak jste Sklenku na rozloučenou dávali dohromady?
Denis: Je to i herecký debut.
Stephen: Hledal jsem něco seriózního a dramatického a chtěl jsem pracovat s Denisem. On se zmínil o sebevraždě své sestry a taky o tom, že o příběhu přemýšlí. Tři nebo čtyři roky jsme pracovali na scénáři a snažili se získat co nejlepší herce…

Což se vám podařilo.
Stephen: Denis se snažil, abychom mohli obsadit Cynthii Nixon, Anna přemluvila Melissu Leo, s níž se dřív potkávala na place, pracovaly spolu. Rhys *(známý díky své roli excentrického spolubydlícího Hugha Granta ve snímku Notting Hill – pozn. red.)* je zase můj dobrý kámoš, stačilo říct: „Prosím, půjdeš do toho s námi?!"

Anno, vaše postava se objevuje jenom ve flashbacích. Jak jste si to užila?
Anna: Byl to sen! Vážně. Velmi osvobozující!

Dennis: Chtěli jsme ji co nejvíc skrývat, aby nebyla vidět.
Stephen: V jeden moment jsem jí dal kameru za rameno, takže sice reagovala na ostatní herce, ale nebyla vůbec vidět. Vždycky jsem chtěl, aby tam nebyla.
Anna: Byl to velký risk!

Jak jste k téhle – vlastně skryté – roli přistoupila?
Anna: Vzhledem k tomu, že mě až do konce pořádně neuvidíte, je každá scéna samostatnou vzpomínkou, a tím pádem nemusí příliš souviset s ostatními obrazy. Byla to vážně docela sranda. Hrála jsem podle toho, kdo zrovna byl proti mně.

Co vám při natáčení nejvíc komplikovalo život?
Anna: Rozpočet, počasí a logistika.
Denis: Jednou jsme točili na parkovišti. Bylo důležité, aby herci mohli hrát sólo, aby se neslyšeli. Ale počasí bylo proti nám: hnaly se přeháňky, déšť, slunce. Pořád dokola. Nemohli jsme to ovlivnit a nemohli jsme v tom točit, byl by to strašný guláš. Ale neměli jsme čas na den navíc. Co s tím? Natočíme to v autě! Z toho důvodu jsme pak začali ta auta využívat víc. Nebylo na výběr.

Rodinné auto, jedna z nejhorších věcí pod sluncem.
Stephen: Právě proto se mi to tak líbilo!
Denis: Bylo to moje dětství! Měl jsem čtyři sourozence, takže dohromady nás bylo sedm. Máma s tátou vpředu a tři uprostřed. Úplně vzadu jsme pak seděli já a ségra, která se mi později zabila.
Stephen: Chtěl jsem takové auto mít, abychom v té zimě, v níž jsme natáčeli, měli i plán B.
Denis: Stephen to vždycky musel nějak vymyslet…
Anna: … zatímco my jsme se v dešti krčili pod stanovou plachtou a strachovali se, že jsme v háji.
Stephen: Je to taková radost nezávislé filmařiny. Ale nejen té. Můj kámoš má příhodu se Stevenem Spielbergem. Nastavil si záběr, jak si ho představoval, a vtom se Meryl Streep otočila: „Mělo by se to odehrávat spíš ve dveřích než v místnosti." A i ten Steven se musel zamyslet a přehodnotit situaci. To už je úděl režiséra. Jakkoli perfektní plán budete mít, stejně se to pokazí. A když nebudete mít záložní variantu…
Denis: … herci se začnou otáčet a ptát: „Co máme dělat, co se bude dít?"
Stephen: Mistrovství je, když to dokážete zahrát tak, aby si herci mysleli, že jde o jejich nápad.

Teď se tváříte, jako byste tu hereckou zkušenost neznal!
Denis: Přesně!
Stephen: Vždycky jsem pokukoval po režisérech, jak to dělají.
Denis: Všichni jsme si tady ale vyzkoušeli víc profesí: hrajeme, produkujeme, píšeme.

Zajímavým momentem filmu jsou eskalace rodinných hádek, od veselých momentů k výbuchům zlosti.
Denis: Vycházel jsem hodně ze vzpomínek na vlastní dětství.
Stephen: Zároveň nám scénář sloužil jen jako vytyčené hřiště. Když ke stolu posadíte pět lidí, začnou se okamžitě překřikovat. U normálního filmu to nechcete, ale já jsem to víceméně podporoval.

Co tomu pak řekl zvukař?
Stephen: Byla to noční můra! Chytal se za hlavu…
Anna: „Co jsi to udělal!"
Stephen: „Jdu se zabít!"
Denis: Takhle se ale v rodinách mluví! Je to stejné jako akcent na logiku – lidi často začnou větu nějak, ale skončí úplně jinde.

Je podle vás sebevražda ve společnosti tabu?
Stephen: O duševním zdraví se mluví snad všude, ale nikdo moc neřeší ten sebevražedný element. Osobně to beru tak, že předkládám nějaké informace, ale nechávám už na publiku, jestli bude s Anninou postavou souhlasit, nebo zda ji bude naopak soudit. My jsme chtěli mluvit především o tom, jak sebevražda ovlivňuje přeživší. Je to o životě a o lidech, kteří musí žít dál…
Denis: Někdo mi nedávno říkal: „Nedozvím se, proč se zabila." Vítej v klubu! To je přece pointa. Nikdy se to nedozvíte. Jenom zřídka skutečně porozumíte tomu, proč se někdo zabil. Jste konfrontováni až s tím činem, s výsledkem. To je na tom to nejtěžší. Jde o tabu v tom ohledu, že se to lidem zdá jako nepochopitelný čin. A pak je tu církev a její pravidla. Můj otec třeba ségřinu sebevraždu svedl na nehodu, aby ji mohl pohřbít na katolickém hřbitově. ●

KVIFF Talks

Z Pobaltí do Texasu

Dnešní porce setkání filmařů s diváky je mimořádně vydatná a má hned dva bohaté chody. Dopoledne se **od 10.30 v Kinosálu A** potkejte s různými generacemi tvůrců poetických pobaltských dokumentů: s kameramanem **Ivarsem Seleckisem** a režiséry **Markem Soosaarem**, **Andresem Söötem**, **Audriusem Stonysem** a **Lailou Pakalniņou**. Řadu jejich kraťasů vám taky hned pustíme. KVIFF Talk bude v angličtině moderovat lotyšská novinářka a filmová historička Zane Balčus. A vstup bude jako vždycky zdarma.

A odpoledne se **od 13.30 v Kongresovém sále** aspoň zprostředkovaně vydejte do texaského Austinu za tvůrci navázanými na filmovou neziskovku Austin Film Society: **Richardem Linklaterem**, **Davidem Zellnerem** a **Andrewem Bujalským**. Povídání s nimi bude v angličtině moderovat americký novinář Peter Debruge.

Zítra pak bude cyklus od 15.30 v Kinosálu A pokračovat na téma zrodu skateboardingu v Československu, se svými hosty vás seznámí náš kolega Šimon Šafránek, režisér dokumentu *King Skate*. **zbn**

Foto: Petr Hloušek

Promluvte si s Richardem Linklaterem

Programové změny

Dnes jen kosmetická úprava programu: v Husovce od 13.30 se k už ohlášeným kraťasům *Markéta chce taštičku* a *Scalamare* přidává ještě *Zmatek* se záběry z československého srpna 1968.

Hlavní soutěž

Foto: KVIFF

Ve filmu všechno směřuje k závěrečnému uměleckému připomenutí nelichotivé části rumunských dějin

O masakrech minulosti

Režisér Radu Jude a jeho postava umělkyně Mariany se vydávají po stopách rumunských zvěrstev na východní frontě

„Je mi jedno, že se zapíšeme do dějin jako barbaři“ – právě tak se jmenuje soutěžní snímek rumunského režiséra **Radua Judeho**. Sledujeme v něm mladou umělkyni, jež se rozhodne za peníze radnice vytvořit i s pomocí neherců a vojenské techniky na místním náměstí performanci, která připomene rumunské angažmá na východní frontě druhé světové války.

Zbyněk Vlasák

Angažmá to ovšem nebylo zrovna pozitivní. Právě naopak. Rumunským ministerským předsedou a „vůdcem“ byl tehdy maršál Ion Antonescu, který zemi připoutal k nacistickému Německu a vyhlásil válku Sovětskému svazu. Právě ministr zahraničí jeho vlády Mihai Antonescu je údajně autorem věty „Je mi jedno, že se zapíšeme do dějin jako barbaři“, která dala Judeho snímku název.

Pod maršálovým velením došlo k hromadnému vraždění Židů. Rumunskýma rukama jich zahynulo až 380 tisíc. Nejznámější je v tomto směru takzvaný oděský masakr – v říjnu 1941 Rumuni během tří dnů zavraždili desítky tisíc ukrajinských Židů. Právě tyto události by umělkyně Mariana ráda připomněla coby memento.

Poučit se z dějin nejde

Jejím protihráčem je zástupce města, který se snaží hroty jejího pohledu na minulost otupit. Mluví o tom, že performanci na náměstí uvidí i děti, že oběšené či upalované Židy není třeba ukazovat, že stačí, když je rumunští vojáci odvedou jako zajatce.

Ale není to jen konzervativní opatrnost, na čem staví svou argumentaci. Upozorňuje také na to, že naše posedlost masakry minulosti je pokrytecká, protože si z jejich velkého množství pečlivě vybíráme jen těch několik, které se nám zrovna hodí, přičemž na ty ostatní s klidem zapomínáme. A také že žádné připomínání prohřešků minulosti nás nemůže zachránit od prohřešků budoucnosti. Možnost vzít si poučení z vlastních dějin je pro něj jen další klišé.

Sám Jude v tomto směru rád vzpomíná dílo filozofa Waltera Benjamina, konkrétně jeho metaforu „anděla dějin, jehož tvář je obrácena zpět do minulosti. Tam, kde my vidíme řetězec událostí, on vidí jednu katastrofu za druhou, které se bez přestání kupí jako trosky u jeho nohou. Anděl by rád zůstal a probudil mrtvé a scelil to, co bylo zničeno, ale z ráje přichází vichřice, která se opírá do jeho křídel a má takovou sílu, že je anděl už nedokáže složit. Tato vichřice jej nevyhnutelně pohání do budoucnosti, jíž nastavuje záda, zatímco hora trosek před ním stoupá k nebi.“

Onu vichřici Benjamin nazývá pokrokem. Do budoucnosti podle něj nevidíme, náš pohled směřuje zpět. Zároveň se ale minulosti nikdy nezbavíme, „nevyřešíme“ ji, nikdy neskončí, přesahuje i do dneška.

O tom se ostatně přesvědčí i Mariana, když sice ošálí zástupce radnice a prosadí svůj nekompromisní pohled na oděský masakr, ale přítomní diváci její performanci vůbec nepochopí a tleskají nehercům v rolích rumunských vojáků, ať zrovna dělají cokoliv. Až to hrdinku vede k zamyšlení, jak se dá v takovém světě bez empatie vlastně žít.

Není nakonec nedostatek empatie, stojící i za masakry minulosti, historickou konstantou?

Poctivě promyšlený snímek, na němž se koprodukčně podílelo i Česko, má dnes ve Velkém sále světovou premiéru. •

„Je mi jedno, že se zapíšeme do dějin jako barbaři“

2. 7. | 19.30 Velký sál

3. 7. | 13.00 Pupp

5. 7. | 11.30 Kino Drahomíra

Foto: KVIFF

Judeho si karlovarští diváci mohou pamatovat jako autora filmu Aferim!

Foto: archiv Ömüra Ataye

Atay se celovečerního debutu dočkal těsně před padesátkou

Cesta od rodiny a zpět

Debutant Ömür Atay natočil film o dvou bratrech a vině za dávný zločin

Byli jednou dva bratři, nejmenovali se Kain a Ábel, ale i mezi Jusufem a Ramazanem se jeden dopustil vraždy. Soutěžní snímek tureckého režiséra **Ömüra Ataye** sleduje návrat mladého propuštěného vězně do jeho konzervativní rodiny.

Zbyněk Vlasák

„Naší vlastí je lůno naší matky, s ní nejprve tvoříme jeden celek – abychom se stali kýmsi jiným, když ji při porodu opouštíme,“ říká turecký debutant Ömür Atay. „Učíme se pak být samostatným člověkem, někým novým. Naše identita se utváří ve společnosti matky, sourozenců, jakýchsi spoluobčanů naší vlasti. A nakonec zamíříme z rodiny ven. Film *Bratři* je příběh o zpáteční cestě, o cestě zpět do rodiny.“

Z vězení do vězení

Jusufovi je sedmnáct a tráví poslední dny ve věznici pro mladistvé. Už si tady dokázal vydobýt určitou pozici, získat si kamarády i respekt mezi ostatními vězni i dozorci. Také vězeňskou práci zvládá naprosto rutinérsky. Cítí se tu jako doma. Ale už mu končí trest a za branou čeká jeho bratr Ramazan, aby mu pomohl vrátit se zpět do toho, co ostatní nazývají normální život.

„Nedostatek nadšení na straně Jusufa navzdory propuštění a jeho lhostejnost ke svobodě jen odrážejí náladu dítěte, jež bylo odsouzeno k životu, který už není jeho. To, čemu ostatní říkají svoboda, může být pro něj novým vězením,“ dodává Atay.

Spolu s Jusufem se ocitáme zpátky v jeho rodině, hlavně v rodinném motelu, který za pomoci Ramazana řídí jeho strýc, očividný vládce klanu, který se vyzná a dokáže ledacos zařídit. Pomalu odkrýváme, proč je Jusufova matka tak hluboce nešťastná, co se kdysi v jejich velmi konzervativní rodině stalo a za co si Jusuf odpykával dlouholetý trest. I když se všichni zúčastnění raději snaží držet minulost v hluboké propasti zapomnění, ona sama se nemilosrdně drápe ven.

Co nejblíž oběma bratrům

„Abychom se dostali co nejblíž tajemství té dávné vraždy, pokoušeli jsme se držet kameru co nejintimněji u obou bratrů,“ popisuje Atay. „Uprostřed rozlehlých stepí, drsné krajiny Východní Anatolie, u dálnice směřující do Íránu jsou oba na ráně, i kdyby nechtěli,“ dodává a přirovnává příběh Jusufa a Ramazana právě k biblickému archetypu Kaina a Ábela: „Vrazi mezi námi byli vždy a jsou pořád.“

Jusuf od začátku tuší, že onu „cestu zpět“ nezvládne, i když je vnitřně překvapivě silný a dokáže to, co považuje za morální a správné, obhájit před sebou samým i tlakem rodiny. Dobře to ale skončit nemůže.

Bratři mají na karlovarském festivalu světovou premiéru. Bude to tedy pro debutanta Ömüra Ataye vůbec poprvé, co svůj celovečerák pustí cizím divákům. A hned ve Velkém sále, kam se jich vejde přes tisíc. Pokud si tento životní zážitek tureckého režiséra nechcete nechat ujít, dorazte tam dnes v pět odpoledne. •

Bratři

2. 7. | 17.00 Velký sál

3. 7. | 10.00 Pupp

5. 7. | 9.00 Kino Drahomíra

Foto: KVIFF

Hrdina Jusuf si musí vybrat, jestli je mu hůř ve vězení, nebo v jeho rodině

Osobnost dne

Foto: Tomáš Třeštík

Králové pražského skejtu (zleva) Ivan Pelikán, Petr Forman a Luděk Váša na balkoně Tomáše Třeštíka

Policajtům jsme ujeli vždycky

Divadelník a filmař Petr Forman byl jedním z prvních, kdo v Česku jezdili na skateboardu

Petr Forman patřil do party, která v Česku za normalizace rozšiřovala západní svobodomyslnou a rebelskou zábavu – skateboard. Stal se proto jedním z hrdinů snímku **King Skate**, který jsem o tomto fenoménu natočil. Dnes večer má film na festivalu premiéru.

Šimon Šafránek

Kdy jste viděl první skejt?
Bylo to v roce 1976. Náš táta žil už osm let v Americe, když jsme ho mohli s bráchou poprvé navštívit. Nám bylo dvanáct a do té doby jsem to v Čechách nikdy neviděl. A tam jsem to taky neviděl. Ale někdo řekl tátovi: „Už jsi jim koupil skejt?“ A on říkal: „Co to je?“ Ani on to tehdy neznal! Nazítří ale někoho poslal, aby nám je koupil. Žiju v domnění, že jsme byli jedněmi z prvních, ale je fakt, že jakmile jsme se vrátili a začali jezdit, potkali jsme i další kluky, kteří to na prkně zkoušeli.

Měl jste pak ten skejt spojený se vzpomínkou na tátu?
Sice jsme žili dlouho bez něj, ale jak jsme byli s bráchou dva a měli jsme mámu, prarodiče a spoustu kamarádů, nezažívali jsme pocity smutku. To člověku dojde až potom, že vám někdo takhle změní život. Komunisti zrušili přirozené věci – třeba cestování. Nemohl jsem potkat vlastního tátu, protože chtěl točit filmy svobodně. Ale takhle o tom přemýšlím až dneska, tehdy jsem to neprožíval.

Jakou asociaci ve vás prkno vyvolává?
Tu první návštěvu Ameriky, ten svět, o kterém jsme tady četli, že tam lidi umírají na ulici, vládne tam bída a chudoba. A pak zjistíte, že je to jinak. Skejt byl pak pro nás symbolem toho svobodného světa. A nejen pro nás, pro všechny kluky a holky. Protože na skejtu nás policajti nechytili! Neuměli běhat tak rychle, jako my jsme jezdili na skejtu. Pro nás bylo únikem z šedivé reality už jenom to, koukat do toho časáku! A když jsme společně sjížděli Evropskou ulici v Praze, byl to stejný zážitek jako dneska vyšlápnout vysokou horu a sjíždět ji hodinu prašanem.

Jak jste si připadali?
Jednoznačně jsme propadali pocitu, že jsme díky tomu skejtu výjimeční. Uměli jsme něco ojedinělého, něco, co nikdo jiný, a lidi se zastavovali a koukali. A pak i v té partě byli výjimeční kluci, kteří svou odvahou předčili ostatní. Nešlo přitom o sportovní výkon, spíš o hecování, co kdo dokázal překonat – tím inspiroval ty další. Šlo o to kamarádství.

Byl tehdy skejt záminkou k automatickému přátelství?
To bylo okamžité. Nestalo se, abychom se hned nedali do řeči. Skejt byl výjimečný a ty sis chtěl vyměnit názor nebo sdílet zkušenosti. Do Čech to totiž přicházelo pomalu, děcka se k tomu dostala přes rodiče a známé, kteří jezdili do zahraničí. A až podle těchhle originálů si to další kluci mohli udělat – vyráběli je z rozebraných bruslí. Snažili se na tom jezdit, ale s těmi originály se to nedalo srovnat.

Velmi brzy se na skejtovou mapu dostaly i Karlovy Vary. Čím pro vás byly výjimečné?
V těch čtrnácti jsme na závody jezdívali autobusem, většinou ve větší partě. Ale jednou někdo zjistil, že letadlo z Prahy do Varů je jenom o trochu dražší. Letělo nás tehdy asi třicet, dělali jsme hroznej bordel! Jednak na ranveji všichni jeli do letadla na prkně, jednak jsme revoltovali: naschvál jsme se chovali hlučně, což těch pár cestujících dost obtěžovalo. A pak jsme ve Varech objevili bazén, vypuštěnou požární nádrž na kraji města. To byl náš první zážitek z bazénového ježdění. Znali jsme to z časáků, že se v nich houpali kluci v Kalifornii. Tady ale nikde žádný bazén nebyl. A když byl, měl kolmé stěny, takže se v něm jezdit nedalo.

Jak se na skejt dívali komunisti?
Oficiálně to vnímali tak, že mládež jezdí na prkýnku, a tak nám povolovali závody na náměstích, odkud nás pak nemohli vyhodit. Co se tam potom dělo, bylo drsný! Byl to střet šedého reálu s naším snem, byla to velká příležitost dělat si, co chceme. To ale neznamená, že by neexistovaly problémy. Dneska musíte porušit zákon, existuje právo. Tehdy ho určoval policajt a stačilo, když jste se mu nelíbili.

Na archivních záběrech jsem si všiml vcelku jedinečného propojení skejtu s punkem. Jak to šlo dohromady?
Každý tehdy hledal originalitu, chtěl být jiný. Dneska je to třeba tetování, dřív to bylo oblečení, vlasy. Je to možná podvědomá touha odlišit se a ukázat ostatním, že tady nebudu chodit šedivej, jak to chcete vy. V každém to je, někdo se akorát víc bojí to ukázat. My s bráchou jsme v tomhle byli trochu konzervativnější, ale pořád jsme se snažili držet krok s partou. •

Foto: KVIFF

Začátky skateboardingu na Plzeňsku

Srdce ve Varech

Foto: KVIFF

Hranice mezi filmem a televizí stírá třeba Paterno Barryho Levinsona

Filevize a televilm

Jednou kvečeru před asi pětadvaceti lety uspořádala společnost HBO na terase hotelu Thermal festivalový večírek. Zvaní i nezvaní se během odpoledne v rámci provozních konverzací ujišťovali, že se sejdou na tom ejčbíou, nebo litovali, že se bohužel na ejčbíou nedostanou. Mnoho jich pak dorazilo, vypilo ejčbíou drinky, snědlo ejčbíou jednohubky, když tu dostal moderátor zlomyslný nápad uspořádat mezi návštěvníky anketu na téma „Co je to HBO?“. Nikdo nevěděl.

To by se dnes stát nemohlo. Uvedený televizní producent totiž mezitím sehrál významnou roli v jednom z nejintenzivnějších procesů současné audiovizuální kultury – stírání hranice mezi filmem a televizí, o němž se také hovoří jako o jejich konvergenci či hybridizaci. Tenkrát ve vzpomenuté době byly filmy v kině a byly (relativně) chytré, zatímco televize byla v obýváku a byla tupá. Dneska je chytrý telefon a nabízí vstup do neuspořádaných on-line lovišť, jejichž uživatelé příliš nerozlišují, zda se právě dívají na televizní, filmovou, amatérskou, nebo poloprofesionální produkci. Ostatně, i diváci jsou konvergovanou existencí, v níž dohromady zmutovali původní pasivní gaučáci a aktivní uživatelé digitálních možností, jsou tedy kombinací producenta a uživatele (produsers), prolnutím diváka a uživatele (viewsers) či těmi, kdo program konzumují a současně si ho sami vytvářejí (congrammers).

Stírání hranic – „zfilmovatění“ televize a „ztelevizňění“ filmu, jak naznačuje titulek – se nevyhnulo ani tvůrcům, producentům a distributorům. Dokládají to i příklady z programu letošního festivalového ročníku, kde figurují původně bytostní filmaři, kteří dnes tekutě plynou mezi oběma médii: Barry Levinson a jeho *Paterno* (HBO), David Ondříček s událostí ČT *Dukla 61* nebo Petr Zelenka s třetí sezonou *Terapie* (HBO). Televize, respektive její dramatická tvorba, získala svým „zfilmovatěním“ prestiž, o níž se jí v 80. letech, éře mýdlových oper a primetime soaps jako byl *Dallas* (CBS) a *Dynastie* (ABC), ani nesnilo. Film pro změnu svým „ztelevizněním“ – tím, že opustil stříbrné plátno a jeho konzumace se stala každodenní rutinou – získal nebývalý dosah. K asi 980 milionům lidí, kteří si podle časopisu Variety v Evropě v roce 2017 koupili lístek do kina, se přidává přibližně 370 milionů těch, kdo zhlédli film z on-line zdroje (Eurostat). Je ovšem otázkou, jestli rozšíření konzumace filmu do všednodenních situací nepřináší i jeho zesvětštění a odkouzlení. Má oscarový snímek sledovaný při čištění zubů z notebooku stále ještě svou auru?

Naštěstí pořád existují filmové svátky, kdy není třeba se tak ptát. Film je tu na svém místě a z produserů, viewserů i congrammerů se zase stávají diváci, diváci v Kině Čas.

Irena Reifová
Vysokoškolská pedagožka, publicistka a socioložka v oblasti problematiky médií

Divácká cena Audience Award

známkování: 1 výborný / exellent
2 dobrý / good
3 průměrný / average
4 slabý / weak

PRÁVO

průběžné hodnocení

1	Den Skyldige / Tísňové volání	1,21
2	BlacKkKlansman / BlacKkKlansman	1,33
3	Girl / Dívka	1,41
4	Bob Roberts / Bob Roberts	1,54
5	Rafiki / Rafiki	1,56
6	Sweet Country / Sweet Country	1,57
7	La disparition des lucioles / Mizející světlušky	1,82
8	Slacker / Flákač	1,84
9	Oiktos / Lítost	1,89
10	Démanty noci / Démanty noci	1,96

Událost dne

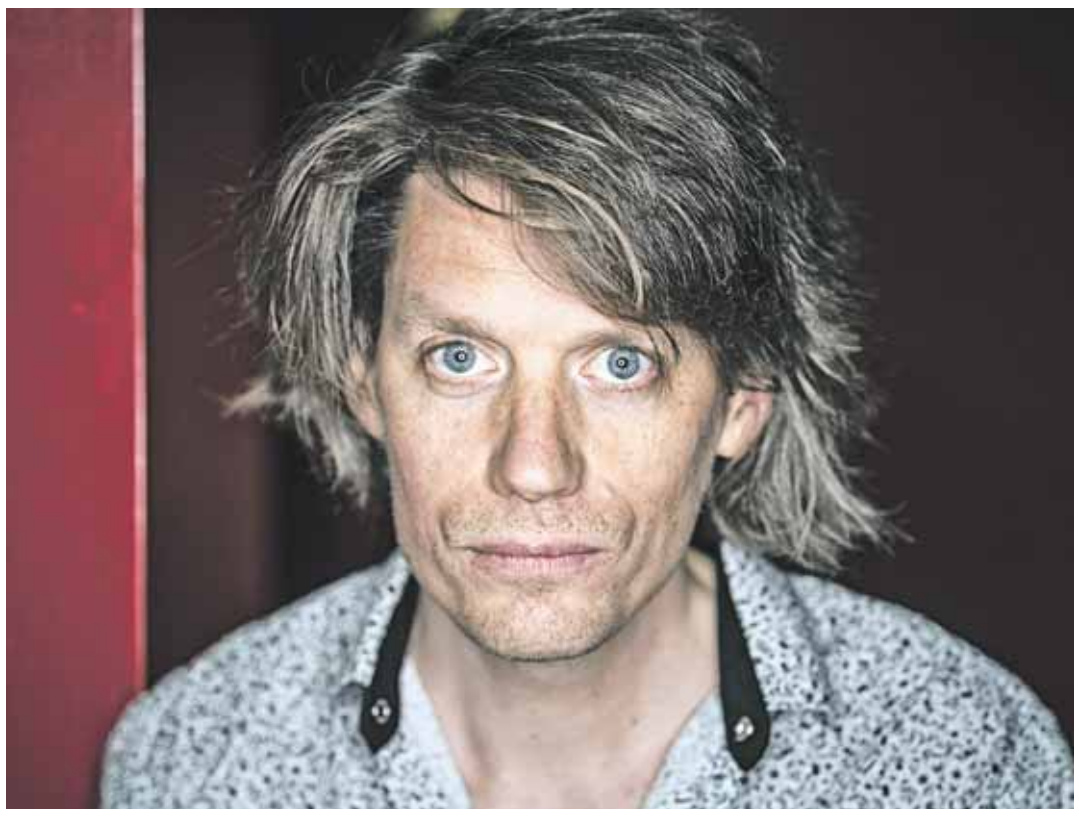

Foto: KVIFF

Režisér Šimon Šafránek se těší na početnou delegaci, která dnes večer ve 22:30 přiskejtuje do Velkého sálu

Kalifornie na dohled Thermalu

Dnes večer ve Velkém sále premiérujeme *King Skate*, snímek o začátcích skateboardingu v Čechách, ještě za normalizace. Jde vlastně o návrat k pramenům: jedním z míst, kde se za železnou oponou se skejtem začínalo, byly právě Karlovy Vary.

Šimon Šafránek

V očích se mu lesknou vzpomínky. Na rtech má úsměv. „Tady to bylo!“ Petr Pletánek rozpřáhne ruce. V džínech a s tričkem, na kterém upoutá obrázek dívčích nohou na skejtu. Je to skoro přesně rok, co jsme takhle stáli na bývalém Staliňáku.

„Ani nevím, jak se to jmenuje dneska,“ říká Petr Pletánek a rozhlíží se po karlovarském náměstí kousek od Thermalu. Právě tady probíhaly první závody. Na stožárech se třepetaly vlajky, z repráků burácela muzika. Devo, Dead Kennedys, punk. A na svažitém betonu se proháněli kluci a holky na prknech. Slalom, skoky do výšky a skoky do dálky, balancování na veleskejtu Maxík. A kluci na windsurfskejtu – prkně s dírou uprostřed, kam se zapíchl stěžeň s plachtou a surfovalo se. „Vary nebo Praha byly první, dneska už se to přesně neví. I když já říkám, že Vary byly první, protože Jirka Vávra z Varů přijel do Prahy na koleje a tam to od něj okoukali. Pak se přidali Slunce, Pecháček, Formani, celá ta pakárna tam. Pak to začlo v Plzni a až roky potom Prachatice a tohleto,“ vzpomíná na skejtové začátky Pletánek v knize *Prkýnka na maso jsme uřízli* od Martiny Overstreet a Michala Nanoru. Ta vyšla v roce 2013 a byla mi základní inspirací filmu. „Ze začátku to bylo tak pět lidí, pak to rostlo. Já byl nejmladší, to kuře. V roce ’74 nebo ’75 mi bylo čtrnáct. To ještě Pražáci jezdili na tříkolce,“ naskakují mi Pletánkovy knižní vzpomínky na samotné začátky.

Mezitím jsme přejeli na karlovarské předměstí, do Staré Role. Tady stála vypuštěná požární nádrž: měla šikmé stěny, a tak se v ní dalo jezdit. „Karlovarskej bazén, to bylo jako Kalifornie,“ říká Plety, když se mezi paneláky proplétáme na místo činu. „Neznám.“ – „O ničem takovém nevím.“ Domorodci kroutí hlavami a spěchají svými směry.

„To jsou ty paneláky, že jo?“ ptá se Pletánek na louce za alejí. Za ní se tyčí věžáky, které vidíme i na fotce, kterou teď ukazuje partě malých kluků. Přiběhli zvědavě ze hřiště, pod paží fotbalovou mičudu. „Kluci, jezdíte na skejtu?“ – „Ne.“ – „A proč? Hrajete kopanou radši?“ – „Jo, fotbal je lepší, vydělává víc peněz.“ Bazén zasypali v polovině osmdesátých let, to už Petr Pletánek žil v Německu. „Tady jsme dělali první pokusy: vyjet nahoru, otočit se a zase tím obloukem dolů. Nebo tam grindovat. To nebylo nikde možný. Buď jsi jezdil kopec dolů, nebo nějak přes obrubníky, přes schody, ale takovej ten styl, takovej ten pocit, jo? To bylo jenom tady.“

Podařilo se nám získat téměř třicet hodin archivních filmů od samotných skejťáků. Jsou na nich zachyceny jejich závody a hlevně zážitky. Jde především o 8mm záznamy, ale právě na karlovarské závody přivezl Petr Kotting i několik rolí 16 mm barevného filmu. Natočil tu ojedinělé momenty radosti a přátelství, ale taky vyloženě akční záběry skejtové jízdy, když vynalézavě uložil kameru do dětského kočárku a jezdil s ním paralelně se skejťáky.

Pražáci do Varů jednou dokonce letěli, jak si ostatně můžete přečíst v rozhovoru s Petrem Formanem na protější straně. „Jednou jsme si taky rezervovali Fialovej salonek v Thermalu, klasická kalba, že jo, lítalo se tam s hasicíma přístrojema a dělal se hroznej bordel,“ vzpomíná v *Prkýnkách* Ivan Pelikán. „A po půlnoci jsme se sbalili, nasedali do aut a odjeli k tý nádrži ve Starý Roli. Tam jsme rozsvítili reflektory a začali skejtovat.“ A Simon Thiele tamtéž přidává: „Nebo jak jsme s Formanama házeli ty palmy z kolonády do řeky Teplý. To bylo hrozný… Teda, ve Varech to bylo vždycky dobrý!“

Po roce intenzivní práce, kdy Šimon Hájek 80minutový film prošpikoval 1700 střihy, které jsme vypodložili 40 dobovými i novějšími písničkami, jsme zpátky ve Varech. S filmem, v němž skládáme poctu průkopníkům českého skejtu, kteří v socialistické šedi zažívali nesmírně svobodné, bezstarostné a barevné chvíle. •

King Skate

2. 7. | 22.30 Velký sál

5. 7. | 21.30 Kino Čas

6. 7. | 22.30 Husovka

Foto: Aerofilms

Ivan Pelikán sjíždí karlovarský bazén, první polovina 80. let

KVIFF Talks

Foto: Petr Hloušek

Herečka Trine Dyrholm stála mimo jiné u zrodu hnutí Dogma 95

Od Eurovize k Nico

Zaplněný Vodafone Lounge nadchla včera svým povídáním dánská herečka **Trine Dyrholm**. Hvězda filmů Thomase Vinterberga na festival doprovodila snímek o německé zpěvačce *Nico, 1988*.

Zbyněk Vlasák

„Už jako dítě jsem chtěla buď vlastnit samoobsluhu, nebo být filmovou hvězdou,“ začala Dyrholm svůj KVIFF Talk pěkně od Adama.

„Samoobsluhu proto, abych si mohla brát bez dovolení sladkosti. A hrát ve filmech proto, že mi to prostě připadalo správné.“

Poprvé se proslavila ještě jako náctiletá – a to ne coby herečka, ale jako zpěvačka.

„Kamarádka byla adoptovaná, nebyla původem z Dánska, a spolužáci ji šikanovali. Ale zároveň byla baletkou. A já složila písničku o tom, jak může tancovat a o ostatní se nestarat. Ta zaujala lidi od muziky a já si ji ve čtrnácti zazpívala v národním kole Eurovision Song Contest.“

Svého osudového režiséra potkala Dyrholm o něco později na škole.

„S Vinterbergem jsem samozřejmě toužila pracovat od první chvíle, už tehdy se o něm mluvilo jako o velkém talentu.“

Dostala malou roli v jeho debutu *Největší hrdinové*. A hned potom přišla *Rodinná oslava*, iniciační snímek hnutí Dogma 95, které vycházelo z co nejpřirozenějšího pojetí filmu i jeho natáčení.

„Moc mě to bavilo, nosili jsme vlastní oblečení, byli před kamerou víc za sebe, což s sebou neslo i o dost větší zodpovědnost. Nevytvářeli jsme postavu, ale rovnou celou osobnost. Hodně jsem se tím naučila.“

V nultých letech se Dyrholm objevila v řadě artových filmů začínajících dánských režisérů a režisérek. Například v *Telenovele* Pernilly Christensen.

„Objela jsem spoustu festivalů, bylo to skvělé, ale bylo toho moc. Takže jsem zatoužila zase po nějaké komerci. Málem jsem kvůli tomu vzala jeden velmi špatný seriál. Nakonec mi ale na stole přistála nabídka od další skvělé dánské režisérky, Susanne Bier, s níž jsem natočila oscarový snímek *Lepší svět*,“ dodala Dyrholm s tím, že ji vždycky bavilo střídat různé typy projektů – od divadla po televizi.

Herecké ceny sbírá v Dánsku po kilech, tu největší mezinárodní jí přinesla opětovná spolupráce s Vinterbergem – za výkon v jeho snímku *Komuna* má Stříbrného medvěda z Berlína.

„Byl to šok, vidět se s Thomasem po tolika letech. Zestárli jsme, ale taky nabrali spoustu životních a profesních zkušeností… Během příprav, ladění postavy i potom na place to bylo velmi intenzivní, bylo potřeba zachovat si maximální soustředění. Některé dny jsem toho měla dost – ztuhl mi krk, rozbolela mě hlava. Ale stálo to za to.“

Nakonec došlo také na její titulní roli ve filmu *Nico, 1988*, který se letos uváděl i tady ve Varech, a rovněž na to, co považuje za smysl umění.

„Jde v něm o to, sdílet společně věci, o kterých normálně nemluvíme,“ uzavřela svůj povedený KVIFF Talk Trine Dyrholm. •

Malátnost, dusno, bezčasí a chuť na lásku (Kam odchází léto – kapitoly o mládí)

Foto: KVIFF (5×)

Není snadné být čistý, když to také znamená zbavit se drog (Čistý)

Prostor mezi pamětí a zapomněním (Vzpomenout si)

Nové evropské talenty

Mladí režiséři bojují ve Varech o své budoucí diváky. Rozhodne i váš zájem.

První podání společnosti European Film Promotion představuje – letos už počtvrté – desítku mladých evropských režisérů. Od 1. do 4. července divákům promítají své filmy, ale taky se mohou setkat s odborníky z filmové branže i s novináři z celého světa. Mentorkou sekce je oceňovaná bosenská režisérka a scenáristka **Jasmila Žbanić**, jejíž debut *Grbavica* (2006) získal Zlatého medvěda na Berlinale. Konečný výběr z 27 přihlášených snímků Podání provedli umělecký ředitel MFF KV Karel Och a koordinátorka programu Anna Purkrábková.

Marta Bałaga

Švýcarsko letos zastupuje rodačka z Bordeaux **Lora Mure-Ravaud** z Vysoké školy umění a designu v Lausanne s absolventským filmem *Blackjack*. Snímek, oceněný jako nejlepší švýcarský film na Mezinárodním festivalu krátkých filmů ve Winterthuru, vypráví příběh dvou osamělých lidí, kteří se potkají v hotelovém kasinu – on je host, ona pracuje jako krupiérka.

Dialekt gruzínského režiséra **Davida Gurgulii** představuje zvukaře, který se vydává do posvátné oblasti. Již během studií na Gruzínské státní univerzitě divadla a filmu Šoty Rustaveliho tbiliský rodák Gurgulia režíroval snímky *Somewhere in Between* a *Out of Courage*.

Neven Samardžić přiváží bosensko-hercegovský snímek *Čistý*, který vznikl s podporou sarajevské Akademie múzických umění. „Je skvělé vidět u svého jména nálepku ‚režisér nastupující generace', protože to jsem si vždycky přál dělat," přiznává Samardžić. „Těším se, až představím svoji práci i sám sebe a udělám první krok k profesionální filmařině. Doufám, že se díky této akci posunu v kariéře a budu o něco blíž svému prvnímu celovečernímu filmu." Snímek *Čistý* sleduje drogově závislého muže, který se zoufale snaží změnit svůj život poté, co jeho kamarád zemře na předávkování. Film už získal cenu Srdce Sarajeva za nejlepší studentský snímek roku 2017.

Legionář režiséra **Hleba Papoua** už byl představen na 32. mezinárodním týdnu kritiků na Benátském filmovém festivalu. Vznikl poté, co byl jeho film *The Red Forest* vybrán do přehlídky krátkých filmů v Cannes. Vypráví příběh důstojníka, který dostane za úkol vyklidit dům obývaný přistěhovalci – přestože v něm bydlí i jeho bratr a matka. Papou se narodil v Minsku a v roce 2014 absolvoval múzická umění na Univerzitě Roma Tre a v římském Centru experimentální kinematografie. V současnosti pracuje na svém prvním celovečerním snímku.

Totéž platí pro dánského režiséra **Stijna Boumu**, který byl po magisterském studiu na Amsterdamské univerzitě přijat na Sarajevskou filmovou akademii. V roce 2017 byl jeho film *Lejla* vybrán do soutěžní sekce Cinéfondation v Cannes, ve varském Prvním podání představí film *Vzpomenout si* – něžný příběh o čerstvém vdovci.

Polský snímek *Všude dobře, v Czyżewu nejlíp* režiséra **Jakuba Radeje**, oceněný na Gdyňském filmovém festivalu, představuje muže, který se po třech letech vrací domů z Ameriky. Radej studoval režii na Rozhlasové a televizní fakultě Krzysztofa Kieślowského Slezské univerzity a DOK.PRO na Škole filmové režie Andrzeje Wajdy.

V *Hřejivé komedii o depresi, šílenství a nesplněných snech* se slovenský režisér **Michal Ďuriš**, který začal v roce 2014 studovat na bratislavské VŠMU, zase vyžívá v tragikomických zápasech nedokonalé rodiny.

Snímek *Kam odchází léto (kapitoly o mládí)* režiséra **Davida Pinheira Vicenteho**, který měl premiéru na letošním Berlinale, se odehrává během jediného horkého letního dne. Režisér, narozený na azorském ostrově Terceira, začal studovat režii na lisabonské Vyšší divadelní a filmové škole. Jeho dokument *Simão* se promítal na filmovém festivalu Doclisboa v roce 2016.

Naslouchání tichu kolem i uvnitř (Dialekt)

Předposlední film sekce První podání – *1981* režiséra **Dawida Ullgrena** ze Stockholmské akademie dramatických umění – měl premiéru na Göteborském filmovém festivalu. Film představuje pár gayů, kteří si přejí oživit svůj vztah.

Působivou sestavu dovršuje **Judita Gamulin** z Chorvatska, která ve snímku *Marica* zobrazuje ženu ve středních letech, jež se snaží změnit vlastní život. „Když pracujete v tak malé branži jako já, jste neustále obklopeni skvělými umělci – ale je to pořád tatáž malá skupina," zdůrazňuje režisérka. „Proto je pro mě zdravé občas z tohoto prostředí vykročit. Rozšířit si obzory a vidět jiné způsoby myšlení, zejména pokud jde o platformu jako MFF KV, která sdružuje tolik významných filmařů." Judita Gamulin se narodila v roce 1992 a studuje na Akademii dramatického umění v Záhřebu. Její krátký film *Květiny* byl v roce 2016 mezi finalisty 43. Studentského Oscara. ●

První podání podporuje Kreativní Evropa – program Evropské unie Média a tyto členské organizace EFP: Asociace filmařů Bosny a Hercegoviny, Chorvatské audiovizuální centrum, EYE International (Nizozemsko), Gruzínské národní filmové centrum, Institut filmu a audiovizuálních prostředků / ICA (Portugalsko), Institut Luce Cinecittà (Itálie), Polský filmový institut, Slovenský filmový institut, Švédský filmový institut a Swiss Films.

Filmy a režiséři Prvního podání

Blackjack, **Lora Mure-Ravaud**
Vysoká škola umění a designu v Lausanne
Čistý, **Neven Samardžić**
Akademie múzických umění, Sarajevo
1981, **Dawid Ullgren**
Stockholmská akademie dramatických umění
Kam odchází léto (kapitoly o mládí), **David Pinheiro Vicente**
Vyšší divadelní a filmová škola v Lisabonu
Hřejivá komedie o depresi, šílenství a nesplněných snech, **Michal Ďuriš**
Vysoká škola múzických umění v Bratislavě
Vzpomenout si, **Stijn Bouma**
Sarajevská filmová akademie
Všude dobře, v Czyżewu nejlíp, **Jakub Radej**
Rozhlasová a televizní fakulta Krzysztofa Kieślowského Slezské univerzity
Dialekt, **David Gurgulia**
Gruzínská státní univerzita divadla a filmu Šoty Rustaveliho
Legionář, **Hleb Papou**
Centrum experimentální kinematografie v Římě
Marica, **Judita Gamulin**
Akademie dramatického umění v Záhřebu

Partnery Prvního podání 2018 jsou AMC Networks a Nespresso

Taková normální rodina, téměř (Hřejivá komedie o depresi, šílenství a nesplněných snech)

Nonstopy

Foto: Petr Hloušek

Kdo by mezi půlnoční a ranní projekcí spal, když je v podzemí Thermalu legendární Peklo...

Kam ve Varech zajít, když vás přestanou bavit filmy?

Pro hromadu festivalových návštěvníků Vary začínají a končí pár – v tom lepším případě desítek – metrů od Thermalu. My jsme se proto vydali na pro někoho ne moc známá místa, která vám ale pobyt v lázeňském městě rozhodně zpestří. A je toho hodně – do ranních hodin se můžete bavit tancem a hudbou, nasávat atmosféru anebo si jen tak zahrát na playstationu.

Jakub Švejkovský

Klub Peklo

Podzemí Thermalu – cena za 3 drinky: 330 Kč

Většinu dne stráví festivaloví návštěvníci v sálech hotelu Thermal. V jeho podzemí čeká na ty, kteří se chtějí zbavit i posledních zbytků sil, pověstné Peklo. To láká na celonoční hudební maratony, které DJs potáhnou většinou do šesti či sedmi do rána. Ti nejodvážnější pak mohou s krátkou přestávkou pokračovat rovnou na nejčasnější projekce, které začínají v 8.30.

SKOK

Pod Jelením skokem 884/2 (1 km od Thermalu) – cena za 3 drinky: 300 Kč

Kdysi podle pověsti v těchto místech objevila družina krále Karla IV. léčivé prameny. Vy tady teď můžete kromě krásného panoramatu narazit na gril (vedle tradičních masových i s vegetariánskými a veganskými specialitami), pestrou paletu hudby a neméně rozmanité chutě festivalově laděných drinků. To vše prý až do svítání.

Becher Zone

Hned vedle Thermalu – cena za 3 drinky: 300 Kč

Frekventované místo mezi řekou a Thermalem tentokrát urvala Becherovka, která bar smontovala z kontejnerů dříve používaných na trajektech a remorkérech. „Likérka" speciálně pro festival připravila šest drinků vycházejících převážně z betonu a navrch i docela rozsáhlý doprovodný program – během něj kromě dýdžejů zahrají i skupiny Eddie Stoilow (úterý) či No Name (čtvrtek). Do čtyř do rána budou návštěvníky bavit i workshopy, výherní čamburína nebo fotbálek. A kam zajít, odteď ví už i ten, kdo chce ochutnat burger s cibulkou karamelizovanou na Becherovce.

Kaiser 53

Mariánskolázeňská 306/2 (1,7 km od Thermalu, 200 m od Puppu) – cena za 3 drinky: 300 Kč

Vysoká očekávání vzbuzuje i multižánrový pop-up klub, za kterým stojí Vladimir 518. Netradiční každodenní party od desáté večerní oživí kvalitní hudba – namátkou J.A.R. nebo během závěrečného Addictu i interpret NobodyListen. Zážitkem bude zároveň už jen samotná návštěva prostor historických Císařských lázní (od toho název celého podniku), do kterých se budete moci vydat vůbec naposled před jejich rozsáhlou rekonstrukcí. Ale pozor na čtyřsethlavou kapacitu, první večery už zmizely v předprodeji!

Aeroport

Dr. Davida Bechera 151/24 (600 m od Thermalu) – cena za 3 drinky: 300 Kč

Festivalovou klubovou stálici najdete letos znovu na jiném místě. Pořadatelé Aeroportu milují dosud neobjevené prostory a tentokrát zakotvili kus od Thermalu, v bývalém kině Praha, které bylo za minulého režimu přestavěno na sklad Becherovky – proto ty dlaždičky až ke stropu. Vstup do dlouho zapovězeného prostoru je pro držitele festivalového pasu zdarma, pro ostatní za padesát. Podnik, na jehož začátku stála touha jeho „otců" vystavovat filmové plakáty, už po třináctéte nabízí uvolněnou atmosféru za tónů elektronické hudby. Jejím vrcholem bude maďarská hvězda Imre Kiss.

Ratini Bar

Dr. Engla 1061/6 (850 m od Thermalu) – cena za 3 drinky: 300 Kč (kvalitní rumy a whisky jsou trochu dražší)

Nenechte se zmást nenápadným až zapadlým vstupem do baru, kterému místní neřeknou jinak než Raťák. Můžete si zde vybrat z řady kvalitních rumů a whisky nebo se zaposlouchat do hudby vybraných DJs.

Podnik si na nic nehraje, a to včetně svérázného majitele, který s vámi rád poklábosí, ale taky nemá sebemenší problém vám říci, že se mu zkrátka nelíbíte, když to tak bude cítit. Jestli ony mytické autentické Vary nepocítíte tady, tak už asi nikde, napříč vyjmenovanými podniky tu panuje suverénně nejexcentričtější atmosféra.

Špunt a Knoflík Company

Bělehradská 1072/9 (700 m od Thermalu) – cena za 3 drinky: 390 Kč

Až vás přejde chuť na elektro z nedalekého Aeroportu, stavte se ve Špunt a Knoflík Company – během minulých ročníků sem chodíval i jeden známý český režisér (a jeho jméno vám obsluha jistě ráda prozradí). Podnik láká na hity ze sedmdesátých a osmdesátých let, navíc se tu můžete i najíst. A až se při dotazu na heslo k wi-fi od obsluhy dozvíte, že vám ho nepoví, neberte to jako neurvalost.

Premium music club Papas + Barracuda Cocktail Bar

Jaltská 7 (650 m od Thermalu) – cena za 3 drinky: Papas 300 Kč, Barracuda 225 Kč

Dva taneční podniky ve stejné ulici od sebe dělí pouze sushi bar. Kdo se chce v lázeňském městě vybít tancem, tohle jsou sázky na jistotu. V Barracuda Baru připravili pro festival speciální program DJs (včetně akčních drinků do deváté večerní) – a pozadu nechce zůstat ani nedávno zrekonstruovaný Papas. Ten navíc nabízí i vodní dýmky.

HD club

U Koupaliště 1 (2,4 km od Thermalu, 400 m od stanového městečka) – cena za 3 drinky: 150 Kč

Na své si přijdou i pověstní batůžkáři, kterým se nechce trávit večer ve festivalovém epicentru. HD club pár set metrů od stanového městečka láká na levné pití, šipky nebo kulečník.

Foggy shisha lounge bar

Bělehradská 1094/4 (700 m od Thermalu) – cena za 3 drinky: 400 Kč (vodní dýmka 250 Kč)

Vodnici dostanete sice i jinde ve městě, nás ale zaujal bonus v podobě playstationů – na těch si můžete zapařit jen tady. A ještě k vodním dýmkám: fajnšmekři si můžou dopřát kvalitní americký tabák. •

Nutné vidět

Foto: KVIFF

Adriano Tardiolo jako Lazzaro a Luca Chikovani jako jeho „nevlastní bratr"

Prosťáček boží

Alici Rohrwacher mají v Cannes rádi. Za svůj předchozí film *Zázraky* získala Velkou cenu, novinka *Šťastný Lazzaro* si přede dvěma měsíci odnesla cenu za nejlepší scénář.

Jan Němec

Ve svém debutu *Corpo celeste* Alice Rohrwacher ukazovala, že náboženství bez spirituality je jako jídlo bez kalorií. *Zázraky* byly tak trochu rurální idylou o rodině, která chová včely. A novinka *Šťastný Lazzaro* má něco z obou předchozích snímků. Jednak je opět natočená na 16mm film, ale hlavně zde Alice Rohrwacher opět krouží kolem svých témat: italský venkov, chudoba, která zde na rozdíl od města není bídou, prostý život, který nepostrádá magii.

Námět filmu čerpá ze skutečné události. Na jedné tabákové plantáži odříznuté od světa se k všeobecnému překvapení žilo až téměř do konce 20. století jako před sto padesáti lety. Markýza tu měla své poddané, kteří pracovali zadarmo, jejich děti nechodily do školy. Na vše přišla až italská policie a rozporuplnou idylu rozprášila. Sběrači tabáku, kteří nevěděli nic o moderním světě, odešli do města – a to pro ně byl začátek konce. Byli osvobozeni k tomu, aby mohli být ještě víc zbídačeni.

Tedy až na Lazzara – a to je podstatné. V tomto filmu se totiž skoro vše točí kolem titulní postavy. Debutující italský herec Adriano Tardiolo připomíná barokního anděla, ovšem s tmavými vlasy. Pak se není co divit, že celý film vlastně stojí na půdorysu tradiční hagiografie. Lazzaro je jako světec: vždy ochotný pomoci, jako svatý František rozumí přírodě a jako další svatí má své erbovní zvíře, které ho provází. Je to prosťáček boží, jejž druzí tu a tam zneužívají, ale to je možné jen z jejich pohledu, Lazzaro sám to tak nevnímá. Nemůže na něj dokonce ani čas, a tak na rozdíl od všech dalších postav nestárne. Motiv blízký poetice magického realismu film posouvá do symbolické roviny. Ale zároveň to z Lazzara dělá dost netypickou postavu z hlediska učebnic scenáristiky: nemá žádný oblouk, od začátku do konce je prostě a jednoduše dobrý. „Lazzaro zůstává stejný i ve světě, který se kolem něj mění," říká Alice Rohrwacher. Životu ve městě nerozumí natolik, že se ho v podstatě netýká.

Šťastný Lazzaro je film, který jde svou vlastní cestou. Podobně jako v Lazzarově hlavě tu vládne trochu jiný řád. Čas se prolíná s bezčasím, věci zde sice možná mají své příčiny, ale snadno je přesahují. Místy tak vzniká dojem, jako by se vše vznášelo samo nad sebou. Ostatně, necítí se šťastný člověk právě tak nějak? •

Šťastný Lazzaro

2. 7. | 14.00 Velký sál

7. 7. | 18.30 Městské divadlo

Soutěž dokumentárních filmů

Foto: Jan Handrejch

Tomáš Bojar už ve Varech soutěžil s dokumentárními filmy Dva nula a FC Roma

Samurajové z médií

Observační dokument o dvou českých novinářských redakcích Mimořádná zpráva má dnes ve Varech světovou premiéru

Historicky už třetí film má v karlovarské soutěži dokumentárních filmů **Tomáš Bojar** (37), poprvé je ale pod režií podepsán sám. V *Mimořádné zprávě* se zaměřil na redakce České televize a Hospodářských novin, které pozoroval v den, kdy měl Miloš Zeman ohlásit opětovnou kandidaturu na prezidenta.

Zbyněk Vlasák

Co jste tím filmem chtěl zjistit?
Jakým způsobem se konstruuje mediální realita ve dvou poměrně exponovaných redakcích. Jak známo, tradiční média se dnes otřásají v základech, vedeme debaty, jestli třeba zrovna Českou televizi s jejími tradičně nastavenými novinářskými procesy potřebujeme, nebo ne. Zajímalo mě, jak vypadají útroby zpravodajství, co se děje za fasádami zpráv, kam většina lidí nevidí. Chtěl jsem nahlédnout do živého světa dvou newsroomů a pozorovat konkrétní lidi, jak spolu interagují, spolupracují na vzniku zpráv a jak průběžně rozhodují o tom, co je a co není v danou chvíli důležité a zajímavé. Pozorovat je jako filmař, v autentických situacích. I proto jde o čistě observační dokument.

Co vás při práci na filmu překvapilo?
Například jak vyvinutá je redakční rutina, kolik zavedených postupů novináři uplatňují a v jaké rychlosti díky tomu mohou pracovat. Jednou jsem byl na obhlídkách chvilku před Vánocemi v roce 2016. Ten den došlo k překvapivému zvratu v Rathově procesu, zastřelili ruského velvyslance v Ankaře, chvíli nato proběhl útok na vánoční trhy v Berlíně a do toho se staly další tři důležité věci v domácí politice. Najednou jsem byl jako v úlu, kolem mě se to velmi koordinovaně hemžilo. Byl to ten druh intenzivní energie, který mě i z filmařských důvodů zajímá. Překvapila mě profesionalita těch lidí, že dokážou být v takto vypjatých chvílích až samurajsky klidní. I když i trochu cyničtí, protože nemají čas ani prostor na procítění té situace. Můžu taky, myslím, celkem zodpovědně říct, že dělat z novinářů manipulátory, kteří hrají zákulisní hry a slouží cizím zájmům, je minimálně unáhlené.

Vy jste natáčeli v den, kdy prezident Zeman ohlásil, že bude usilovat o znovuzvolení. Který z lidských minipříběhů, které jste zachytili, vám připadá nejzajímavější? Mně se líbil ten redaktorky České televize Mariany Kopecké.
Nám ve střižně taky. Mimochodem, je to ve filmu jediná žena v celém tom novinářském světě alfa samců. Už když přijde na ranní poradu, všichni ji tam školí, radí jí, jak co má udělat, mentorují ji – a přijde mi v něčem symbolické, že je to pak ona, kdo ve větru a dešti čeká u Hradu, jak to dopadne, a celé to za ty chlapy oddře. Působí na mě z toho filmu jako někdo, kdo je své práci nekonečně oddán a kdo se v tom výrazně mužském světě, plném velkých eg, dokáže pohybovat s nějakou základní lidskostí. Osobně jsme se nestihli moc poznat, ale jako filmová postava je mi sympatická a je důležitou páteří našeho snímku. V obou redakcích jsem potkal silné osobnosti s opravdovou vášní pro novinařinu. Ale má to samozřejmě svou stinnou stránku: řada z nich je schopna se do své práce ponořit tak hluboko, že pak nevidí napravo nalevo. Až si člověk říká, jestli třeba zrovna tolik sledované Zemanovo vyjádření stojí za všechnu tu vynaloženou energii. To je pro mě nejspíš i jedno z možných poselství našeho filmu: jestli by někdy nebylo lepší zvolnit. •

Rozšířená verze rozhovoru s Tomášem Bojarem vyšla v Salonu Práva.

Mimořádná zpráva

2. 7. | 15.30 Malý sál

3. 7. | 17.00 Kino Drahomíra

5. 7. | 9.00 Kinosál B

Foto: KVIFF

S Mimořádnou zprávou se dostaneme do dvou českých newsroomů

Rada dne

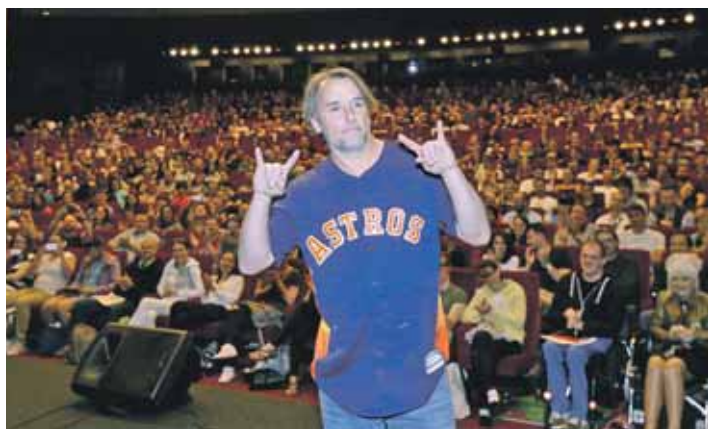

Foto: KVIFF

Linklater: „Nikdy jsem si nemyslel, že se Flákač dostane mimo Ameriku.“

Netočte

Richard Linklater: „Musíte být sami sobě nejlepším přítelem, nic jiného vám nezbývá.“

„Šíleně si užívám, že se mi tady ve Varech nepromítá novější film. Nemám žádnou odpovědnost,“ pochvaloval si na včerejší tiskové konferenci **Richard Linklater**, který je na festivalu poprvé a prý ne naposledy, protože se tu cítí jako doma: má rád českou filmovou novou vlnu, a navíc jeho rodný Texas je plný Čechoameričanů a klasických českých tradic.

Veronika Bednářová

Je to právě Richard Linklater, kterého se neustále někdo ptá, jakou radu by dal mladým filmařům, když chtějí začít točit. Byl to on, kdo před třiceti lety přivedl do filmového vyprávění obyčejný život, respektive výpověď undergroundové generace, která tehdy moc nevěděla, co se sebou.

Včera ve Varech odpověděl: „Jsem ve fázi antiradění. Chci lidi od filmování odrazovat. Celý svět se nás teď snaží přesvědčit, že všichni můžeme dělat všechno, ale myslím, že když vás někdo trošku zpochybní, je to zdravé. Potřebujete být hodně silná osobnost, abyste se nedali. Takže: taky se vám může stát, že váš film na žádném festivalu nevezmou, zažijete velké umělecké zklamání. Možná že několik let nebudete mít z čeho žít,“ vysvětloval a vzápětí uvedl konkrétní příklad: „Už léta vídám po celém světě ženy, které začaly režírovat mnohem později, než měly. Třeba o deset let později, než na to byly připravené. Opravdu poctivě jsem se snažil přijít na to, proč tomu tak je. Všude jsem vídal nesmírně chytré ženy, které v sobě mají přirozenou tvořivost a spousty nápadů na filmy, tak nechápu, proč tak dlouho čekají, než konečně seberou odvahu a začnou něco dělat. Našel jsem na to odpověď. Chlapi umějí žít podle hesla ‚fake it till you make it‘ – předstírej, že to umíš, dokud to nebude pravda. Umělec nemá jinou možnost než zapíchnout do země svoji vlajku a říct světu: Jsem malíř. Jsem sochař. Jsem filmař. A teprve pak to musí dokázat. Myslím si, že to je velká zkouška vlastní vůle, chce to velké sebevědomí. Musíte mít v hlavě jen tu jednu myšlenku, taky musíte být trochu šílení a zarputilí. Takže moje rada je: Neposlouchejte ničí rady, svět vám dá vědět, jestli vás chce, nebo ne. Proto jsem taky nikdy nestudoval žádnou filmovou školu – jsou k ničemu. Odjakživa jsem rebeloval proti autoritám, poslouchal jen zkušené filmaře, díval se na jejich filmy, učil se z jejich chyb. Ale nic víc. Musíte být sami sobě nejlepším přítelem, nic jiného vám nezbývá.“

Poslední varská akce čeká Richarda Linklatera a jeho partičku z Texasu, která sestává ještě z režisérů Davida Zellnera a Andrewa Bujalského, dneska v půl druhé v Kongresovém sále v rámci KVIFF Talku. •

Den s festivalovými partnery

Advertorial připravil Martin Špaček

Foto: KVIFF

Připomínáme si 1968

Připomeňte si 50. výročí událostí roku 1968, od pražského jara až po okupaci. Český rozhlas vás do doby před padesáti lety vrátí prostřednictvím hudby i filmu – v Letním kině dnes od 21 hodin zahraje Vladimír Mišík, který právě před 50 lety založil skupinu Blue Effect, a hned potom se budou promítat dva české filmy: nejprve *Oratorium pro Prahu* Jana Němce, k němuž kamerový záznam vznikl během srpnových událostí a v Letním kině jej čeká česká premiéra, a poté cca od 23 hodin legendární *Spalovač mrtvol* Juraje Herze.

Během festivalového týdne taky ze Sadové kolonády vysílá mobilní studio Radiožurnálu R-stream. Přijďte nahlédnout do živého vysílání, programem vás provede Jan Pokorný a jeho hosté, třeba herec Martin Huba. Studio vysílá od 9 do 18 hodin, na místě vás čekají i soutěže, fotokoutek a výstava fotografií.

Foto: KVIFF

Degustace piva

Pivovary Lobkowicz zvou návštěvníky Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary do již tradičního hlavního pivního stanu před hotelem Thermal. Návštěvníci v něm mají na výběr z rozmanité škály piv – vybírat můžou třeba mezi pivy Max, Ležák, ALE, Pšeničným, Černým, IPA či speciálem Démon. K dispozici je i nealkoholické pivo, cider nebo třeba malináda s chmelem. Dát si můžete taky něco z široké nabídky jídla: vybírat můžete například mezi variacemi mas s knedlíkem a se zelím, pečeným kolenem, saláty, bagetami, ale i malými jídly k pivu.

Připravený je pro vás i zajímavý program. Až na poslední den festivalu se ve stanu Lobkowicz denně v 15 a 18 hodin můžete zúčastnit komentované degustace piva a školy čepování, kterou vás provede obchodní sládek Bořivoj Bartoněk a jejíž součástí jsou tři vzorky piva zdarma.

Foto: KVIFF

Expozice BMW

BMW je oficiálním vozem karlovarského festivalu již popáté. V moderně řešené expozici BMW v blízkosti objektu Lázně I, tedy jen přes řeku od Grandhotelu Pupp, jsou k vidění automobily BMW, mezi nimi nové BMW M5 nebo i8, motocykly BMW Motorrad, ale také značka MINI či luxusní Rolls-Royce.

Část expozice je věnovaná připravovanému zkušebnímu a vývojovému centru. A i letos je možné si ve spolupráci s CarTec Group rezervovat testovací jízdy.

Až do pátku je pro návštěvníky vždy od tří hodin připravena autogramiáda. V pondělí bude přítomen judista Lukáš Krpálek, v úterý závodník Adam Lacko, ve středu hokejista David Pastrňák, ve čtvrtek letec Martin Šonka a v pátek ředitel leteckých závodů Red Bull Air Race a specialista na sportovní marketing Pavel Turek. Expozice je otevřena denně od 10 do 17 hodin.

Stojí za návštěvu

Foto: KVIFF

Jiránek a film

Výstavu geniálního humoristického kreslíře Vladimíra Jiránka, mimo jiné autora *Boba a Bobka*, zahájil u příležitosti jeho nedožitých 80. narozenin týdeník Reflex. V 1. patře u terasy hotelu Thermal si můžete prohlédnout kolekci jeho neznámých vtipů (nejen) o české kinematografii. Bezpochyby vám vyvolá úsměv na tváři.

Foto: KVIFF

Stop Cafe

Pokud potřebujete mezi filmy načerpat síly, můžete se během festivalu zastavit v Benzina Stop Cafe naproti poště na třídě T. G. Masaryka. K dispozici je čerstvě mletá fair trade káva, dostupná i v ledové variantě, či hotdogy, které si můžete vychutnat na pohodlných lehátkách i v sedacích vacích. Otevřeno je denně od 10 do 22 hodin.

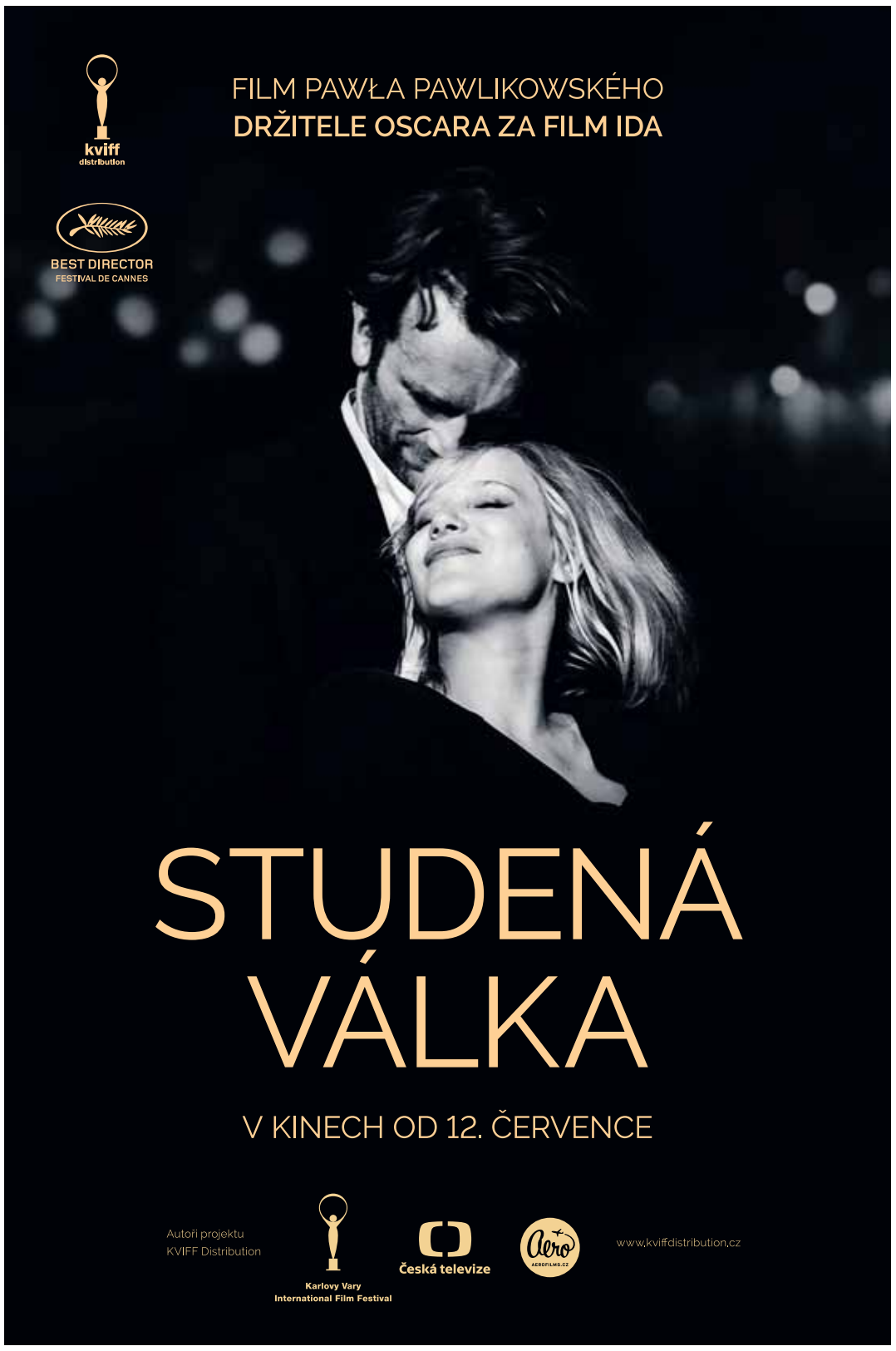

Foto: AMC

AMC a oplatky

Televizní stanice AMC, partner sekce pro začínající režiséry Future Frames, si v duchu svého motta připravila „Něco navíc". Během dnešního odpoledne budou v okolí Becher Zone u hotelu Thermal hostesky v tematických kostýmech rozdávat lázeňské oplatky s citronovou příchutí. Na AMC můžete sledovat originální, vysoko hodnocené seriály z vlastní produkce.

5 nej!

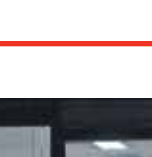

Foto: KVIFF (6×)

Tísňové volání

Nej frajeři

Anna Purkrábková
koordinátorka programu

Správný frajer je každý, kdo dokáže to, co ostatní ne, a ještě u toho zvládne vypadat skvěle. Kde se tedy schovává těch pět největších frajerů letošních Varů?

V **Tísňovém volání** nemusí policista Asger opustit policejní stanici, aby pomohl unesené ženě. Stačí mu telefon a vysílačka. Je to frajer s nervy z ocele a geniální vyjednavač.

Film **Léto** je plný rockových frajerů, největší jsou ale Mike Naumenko a Viktor Coj. Víc není třeba vysvětlovat, protože každý rocker je zároveň frajer. Kytaře a slunečním brýlím zdar!

Tísňové volání

Krvavý sport = Jean-Claude Van Damme = frajer. Největší frajer všech dob, jehož kop s otočkou nikdy nevyjde z módy. Hadžime!

V **Utop se, nebo plav** je frajerství sdílené. Osm mužských akvabel s různými osobními problémy složí dohromady jednoho frajera, který se nestydí svléknout do plavek a předvést pořádně ladnou roznožku.

Léto

Lucky je frajerem i po tom, co si uvědomí, že ve svých devadesáti letech stárne. Přesto dál nosí kovbojskou výstroj a s klidem frajerům vlastním přijímá, co mu ještě život může nabídnout.

Krvavý sport

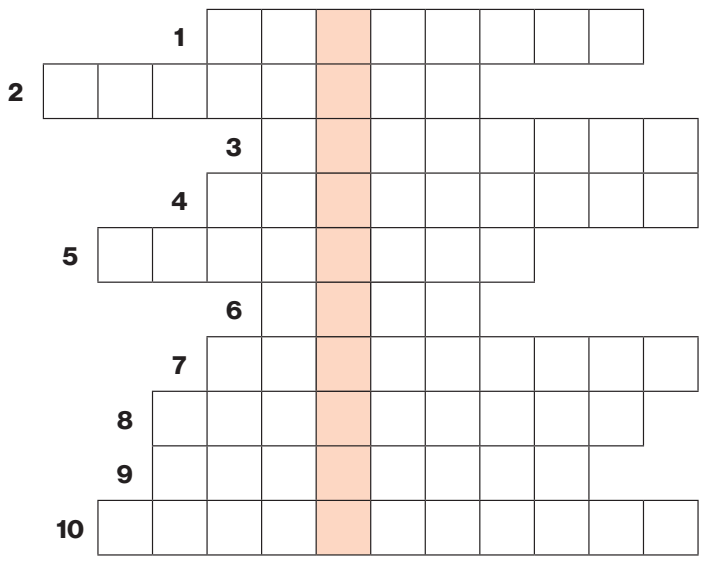

Utop se, nebo plav

Lucky

Kviffofka

1. Jak se jmenuje francouzský dezert, který si můžete dát v kavárně Bonjour?
2. Jak zní křestní jméno herečky, jejíž fotografii najdete na recepci Thermalu vedle Keiry Knightley?
3. Vlk z posledního Němcova filmu byl z Královských...?
4. V jaké sekci je uváděn film *Svět je tvůj*?
5. Jak se jmenuje režisér filmu *Wildlife*?
6. Které je nejjižnější vnitřní festivalové kino?
7. Jak se jmenuje nejstudenější karlovarský pramen?
8. Jakou pokrývku hlavy si můžete koupit ve festivalovém obchodě?
9. Který český film je letos uváděn v hlavní soutěži?
10. Plakát kterého filmu je v chodbě z terasy Thermalu směrem do Kinosálu A v první řadě první zleva?

Kviffofka je nová soutěž, kterou jsme pro vás ve Festivalovém deníku připravili. Zúčastnit se jí je velice jednoduché: stačí zodpovědět všechny uvedené otázky, a odkrýt tak tajenku. Celou vyplněnou kviffofku nám přineste ukázat do redakce v prvním patře Thermalu, a to od 11 hodin dopoledne. Pro první tři výherce máme připravené dva lístky na film. Tajenka vám podle režiséra, herce nebo třeba hlavní postavy napoví, na který snímek se můžete těšit.

innogy
y.cz
innogy
Hledáme autory kvalitních scénářů!
Nadšené začátečníky i ostřílené machry.
Uzávěrka 28. února 2019.
FILMOVÁ NADACE
innogy
filmovanadace.cz

České filmy 2017–2018

Foto: Jan Gebert

Že by z čela branců až do čela slovenské politiky? „Chce být velkým mužem historie," říká o Peteru Švrčkovi autor snímku Jan Gebert.

Miloš Zeman, Viktor Orbán... a Peter Švrček

Populistická líheň uprostřed (nejen) slovenských lesů

Kde a odkud se berou extremisté? Z obyvatel frustrovaného okraje společnosti – nebo třeba z řad špičkových výzkumníků Slovenské akademie věd? Snímek **Jana Geberta** *Až přijde válka*, který letos na Berlinale zahajoval sekci Panorama Dokumente, se dívá přímo do břicha společnosti, která se za čím dál hlasitějšího povyku nechává vést nacionalistickým populismem.

Jakub Švejkovský

Peter Švrček je slušný syn hodných rodičů, s nimiž bydlí, chodí s pohlednou dívkou a na Filozofické fakultě v Bratislavě pilně studuje archeologii. Je to ale zároveň člověk, který ve svých patnácti absolvoval náročný vojenský výcvik ruských kozáků a nyní vede oddíl domobrany Slovenští branci. Svoji paramilitární skupinu, oficiálně prezentovanou jako sportovně-brannou organizaci, založil v roce 2012, kdy v souvislosti s konfliktem na Ukrajině a počínající uprchlickou krizí v Evropě sílila i vlna populismu. O tři roky později pak autor snímku Jan Gebert objevil seznam domobran, z nichž jedna byla vedena právě na Slovensku.

Dokument protagonistu snímku zastihuje uprostřed slovenských lesů, kde spolu s několika přáteli driluje další nadšence v tvrdém fyzickém tréninku, skládajícím se ze sebeobrany, kurzu přežití a bojových taktik. „Branci brzy zjistí, že mají stejný světonázor na klíčová témata jako Miloš Zeman, Viktor Orbán nebo Donald Trump. To jim dodá obrovské sebevědomí vyjít z lesa a zkusit prorazit," popisuje Jan Gebert.

Jako Mečiar, Štúr a Hlinka

Branci okolo Petera se nadšeně shlukují ve stále větších počtech a z party několika kluků se rychle stává dvousetčlenná skupina. Do maskáčů se už navíc neoblékají jen mladí chlapci, ale i vyzrálí čtyřicátníci nebo špičkový vědec specializující se na polymery.

A mění se i Peter: bagančata a vojenský mundúr střídá image ne nepodobná té Tondy Blaníka. Před branci se cvičí ve vedení proslovů, které doprovází choreograficky přesnými gesty, v manipulaci s lidmi i v práci s dvojí tváří, nechybí dokonce čistky ve vlastních řadách. Podle Geberta se tím Peter připravuje na to, co bude potřebovat tam, kam směřuje – v politice: „Chce být velkým mužem historie na úrovni Ľudovíta Štúra, Andreje Hlinky, nebo alespoň Vladimíra Mečiara. Líbilo by se mu, kdyby jej jednoho dne milovali nejen fašisti, ale i učitelé, doktoři, soudci, studenti i jejich babičky."

Gebert přitom necílí jen na Petera. Prostřednictvím celé skupiny se snaží ukázat, jaká nálada se rozhostila napříč středoevropskou a východoevropskou společností: „Skutečný problém nastane, když ideje o slovanské krvi, obdivu k Putinovi a nenávisti vůči EU, které přijali i Slovenští branci, začnou tolerovat taky ctihodní občané. Nacismus, fašismus a komunismus přece uspěly až tehdy, když na svou stranu získaly ‚slušné' občany. Ti jejich lídry nejprve zvolili ve volbách. Považuju to za asi nejnebezpečnější směr, jímž se evropská společnost může vydat," dodává autor dokumentu, který ovšem diváka ve filmu rozhodně nevede za ruku a neříká mu, co si o brancích kolem Petera myslet.

Budete-li mít chuť, můžete nejen o tom, ale vůbec o snímku *Až přijde válka* s Janem Gebertem a producenty filmu pohovořit. Na středeční produkci v Lázních III by měli dorazit. •

Až přijde válka

4. 7. | 16.30 Lázně III

Discover the **2018 LUX FILM PRIZE Official Selection**

The European Parliament is pleased to unveil the 2018 LUX Film Prize Official Selection, a remarkable and diverse cocktail of European cinema. Three of the ten films will be subtitled in the 24 languages of the European Union and will travel across 28 countries during the LUX Film Days. The European Parliament´s LUX Film Prize brings films from Europe to Europeans.

BORDER
Gräns
by Ali Abbasi
Sweden, Denmark

DONBASS
by Sergei Loznitsa
Germany, Ukraine, France, Netherlands, Romania

GIRL
by Lukas Dhont
Belgium, Netherlands

HAPPY AS LAZZARO
Lazzaro Felice
by Alice Rohrwacher
Italy, Switzerland, France, Germany

MUG
Twarz
by Małgorzata Szumowska
Poland

STYX
by Wolfgang Fischer
Germany, Austria

THE OTHER SIDE OF EVERYTHING
Druga strana svega
by Mila Turajlić
Serbia, France, Qatar

THE SILENCE OF OTHERS
El silencio de los otros
by Almudena Carracedo & Robert Bahar
Spain, USA

U-JULY 22
Utøya 22. juli
by Erik Poppe
Norway

WOMAN AT WAR
Kona fer í stríð
by Benedikt Erlingsson
Iceland, France, Ukraine

LUX PRIZE .EU

LUX FILM PRIZE
THE EUROPEAN PARLIAMENT IS COMMITTED TO CULTURE

Karlovy Vary International Film Festival

European Parliament

Z jiného fochu

Foto: archiv Ie Moigne

Táňa le Moigne: „Svět se rychle mění, lidé mají k sobě dál, a na vlastní kůži prožité emoce nelze ničím nahradit.“

Táňa le Moigne

šéfka českého a slovenského Googlu

První festivalový ročník, který si pamatuje, je 1995. „Atmosféra byla tehdy neskutečná. Předtím jsem nic podobného nezažila. V roce 1997 jsem ale odešla pracovat do zahraničí, a tak až před pár lety jsme s manželem varskou tradici obnovili. Pobýváme vždy pár dní, vidíme denně tři čtyři filmy,“ říká významná žena českého internetu **Táňa le Moigne**.

Veronika Bednářová

I ona má – jako většina diváků – svou festivalovou rutinu: „Ráno kolem šesté jdu běhat. To je nádhera, nikde nikdo. Pak dlouhá snídaně a k ní Festivalový deník. Filmy máme vybrané předem, takže už víme, jak si rozplánovat den. Mnohokrát projdeme kolonádu tam a zpátky. Samozřejmě se neubráníme teplé oplatce. Stoprocentně se potkáme s kamarády. Když je delší pauza mezi filmy, vyrazíme na kopce kolem Varů. A večer se bezpečně přistihneme se sklenkou dobrého vína v ruce v Bokovce,“ popisuje vítězka mnoha prestižních manažerských cen, která se zasloužila o to, že se v oboru moderních technologií začíná objevovat stále více žen.

Právě v době překotného technologického rozvoje jsou podle ní artové přehlídky zásadní: „Každá akce, která podporuje lidskou tvořivost, probouzí v lidech emoce a vede k přemýšlení, je nesmírně potřebná. Dneska víc než dřív – právě kvůli zmíněným technologiím. Lidé mají k sobě dál, svět se rychle mění a člověk člověku se v té rychlosti a záplavě hraček odcizuje. Myslím, že poptávka po festivalech, kde se lidi mohou potkat a něco spolu prožít, poroste: na vlastní kůži prožité emoce nelze ničím nahradit. Na druhou stranu, právě díky novým technologiím lze podobné akce zprostředkovat a nasdílet lidem, kteří se takového zážitku nemohou účastnit. Nemluvě o tom, že díky technologiím mohou dnes svoji tvorbu nabídnout světu lidé, kteří o tom donedávna mohli jenom snít. Moje velké přání ale je, abychom s kvantitou nerezignovali na kvalitu a dokázali najít způsob, jak se v té záplavě rozličného on-line obsahu neztratit, a naopak obohatit, inspirovat. No a festivaly jako tento nám v tom mohou velmi pomoci,“ říká Táňa le Moigne, která si dodnes z velkého plátna pamatuje Svěrákovu *Jízdu*, vítěze z roku 1995, nebo podle jejích slov nádherný český film *Domácí péče* (2015). Loni jí utkvěly *Cesta do Ralangu* a *Cukrář* z hlavní soutěže.

I letos se těší na „ten pocit po konci každého promítání. Jaké to bylo, jestli si na ten film ještě druhý den vzpomenu. Jsem vděčná Jiřímu Bartoškovi a Evě Zaoralové, že nám Vary vrátili, nastavili laťku tak vysoko a vytvořili atmosférou unikátní festival, který si mohou užít všechny generace,“ uzavírá jedna z nejvlivnějších žen v České republice. •

Akce Industry

Východní přísliby

Filmoví profesionálové by dnes neměli chybět na zajímavém semináři s tematikou umělé inteligence a analýzy scénářů, který začíná v 10.00 v prostorách Industry Poolu. Na akci s podtitulem **Předvídání komerčního a kritického úspěchu evropského a nezávislého filmu** předvedou zástupci společnosti ScriptBook ukázku své platformy pro digitální analýzu scénářů a finanční prognostiku.

Od 11.00 pak v Kině Čas proběhne představení celovečerních projektů zatím nedokončených filmů ze střední Evropy, Blízkého východu, Balkánu a zemí bývalého Sovětského svazu. Pod hlavičkou **KVIFF Eastern Promises** nabízí celkem čtyři typy prezentací filmů potenciálním nákupčím, přičemž jedna z nich – **Works** in **Development: Feature Launch** – je letos zbrusu nová. „Hlavním cílem Industry sekce je pomoci vyslat do světa filmy z regionu střední a východní Evropy. Jako festival ale většinou nemůžeme ovlivňovat jejich kvalitu, tedy alespoň ne sami. Proto vzniklo partnerství, v jehož rámci mezinárodní dramaturgický program MIDPOINT ve spolupráci s filmovým festivalem v Terstu pomáhá tvůrcům vyladit scénář a připravit projekty k prezentaci. Ty jsou pak ve Varech poprvé představeny potenciálním koproducentům a následně se mohou prezentovat i na akci When East Meets West v Terstu. Mají tak šanci, že si jich všimnou zahraniční producenti,“ vysvětluje vedoucí Industry oddělení Hugo Rosák.

fiš

← Letohrádek, Ostrov ↑ Kostel Sv. Maří Magdalény ↑ Chebský hrad

Živý kraj

Karlovarský kraj slaví 100 let od vzniku Československé republiky

Věděli jste, že se letos slaví přesně 100 let od vzniku Československa? Při té příležitosti si Karlovarský kraj přichystal spoustu nevšedních akcí, na kterých byste rozhodně neměli chybět. Inspirujte se, vyrazte a slavte spolu s krajem. Co přesně vás čeká?

8. 7. – HISTORICKÝ PIKNIK V DOBÁCH PRVNÍ REPUBLIKY, LETOHRÁDEK OSTROV
8. července zavítejte do Ostrova, v Letohrádku se koná prvorepublikový piknik. Čeká vás gastronomie z dob vašich prababiček, k tomu navíc swingová kapela a ukázky tance, výtvarná dílna či hry inspirované první republikou a vernisáž výstavy 1918/Grafické listy se sbírek Galerie umění Karlovy Vary.

7. a 8. 9. – FESTIVAL SVĚTLA V KARLOVÝCH VARECH
Třetí ročník festivalu světla nese název 100 let pocitů a připomíná významné osmičky v historii města. Nabitý program startuje se setměním, tedy ve 21 hodin, a přinese dechberoucí světelnou show. Před Hotelem Thermal vás čekají stovky žárovek, které zmapují nejdůležitější milníky v historii města, na Mlýnské kolonádě zažijete hru světla a stínu, v Chrámu sv. Máří Magdalény předvede francouzská umělkyně video mapping hrající si s pocity štěstí a u Grandhotelu Pupp bude stát maják lákající na festival. Zní to možná trochu abstraktně, ale bude to stát vážně za to!

15. a 16. 9. – DNY ZRADY V CHEBU
A významné osmičky si připomenete i v polovině září na hradě v Chebu. Celý víkend se totiž konají Dny zrady. Ty se zaměří na události kolem roku 1938, kdy se k moci dostal Adolf Hitler a obsadil Sudety. Přijďte na hrad a prožijte spolu s ostatními dramatické momenty Československé historie.

28. 10. – HRADNÍ OHŇOSTROJ V CHEBU
28. října se slaví den vzniku samostatného Československa a na hradě Cheb je u příležitosti významného výročí připraven velkolepý ohňostroj. Zavítejte na hrad a kochejte se magickou podívanou.

www.zivykraj.cz Živý kraj #kaiserbad53 #zivykraj blog.zivykraj.cz

Foto: KVIFF

Z tiskovky k izraelskému filmu Geula, zařazenému do hlavní soutěže – zleva herec Moše Folkenflik, herečka Emily Granin a producent Jonathan Rozenbaum

Foto: Milan Malíček

Autogramiáda herce Hynka Čermáka na stánku Innogy – návštěvnice v červeném kloboučku kontroluje, jestli se herec nespletl ve svém nebo jejím jméně

Foto: Milan Malíček

Z výstavy kreslených vtipů Vladimíra Jiránka „Jiránek a film“ v prvním patře Thermalu – do objektivu fotografa se dívá sám mladý kreslíř, před vtipy prezident festivalu Jiří Bartoška

Foto: Petr Hloušek

Příjezd amerického režiséra a producenta Davida Zellnera, který ve Varech uvede starší film Dítě-věc a horkou novinku Dáma. Vítá ho výkonný ředitel festivalu Kryštof Mucha.

Instagramiáda: #varyvestanu

#vevarechjakoking 1. místo @kinozabijak

2. místo @davidvejnar

3. místo @adela.turanova

Připravit ke startu, pozor, ted!

Zvolit tři nedělní krále nebo královny nebylo lehké. Pod označením #vevarechjakoking – to totiž bylo včerejší zadání – jste s námi sdíleli všechny důležité aspekty festivalového života: radost z toho, když se dostanete do kinosálu, pózování u fotostěny, setkání s hvězdami a samozřejmě nezbytné přípitky na sluníčku. Trojice autorů, kteří festivalového fotografa Tomáše Tesaře zaujali nejvíc, tentokrát vyhrává po dvou vstupenkách na premiéru dokumentu *King Skate* (2. 7., 22.30, Velký sál). K vyzvednutí jsou i tentokrát v redakci Festivalového deníku v prvním patře Thermalu. Stavte se kdykoli po jedenácté dopoledne.

Dnes nejenže soutěžíme, ale dokonce závodíme! Spolu s *Domestikem* – celovečerním debutem Adama Sedláka. Další silné české želízko v hlavní soutěži je minimalistické drama o vrcholovém cyklistovi, kterého už nebaví být domestikem čili závodníkem, který se podřizuje týmové režii a o individuálním úspěchu si může nechat jenom zdát. Namáhavý trénink ani přísná životospráva nestačí, a tak si Roman pořizuje kyslíkový stan – k velké nelibosti své ženy, která víc než po veleúspěšném manželovi touží po klidném rodinném životě a hlavně po dítěti. Stan nestan, doma je atmosféra čím dál stísněnější – a divácký zážitek čím dál intenzivnější.

Zatímco se Roman dusí v kyslíkovém stanu a v napjatém domácím ovzduší, vy můžete klidně vyrazit na čerstvý vzduch a hledat způsoby, jak ztvárnit dnešní téma: #varyvestanu. Je jenom na vás, jestli inspiraci načerpáte ve stanovém městečku, nebo třeba v pivním stanu; nezapomeňte však fotku se správným hashtagem nahrát na Instagram do páté hodiny odpoledne. Tehdy k nám do redakce dorazí Tomáš Tesař a vybere tři závodníky, kteří se (i s doprovodem) podívají na premiéru *Domestika* (3. 7., 20.00, Velký sál). A jak víte, na konci festivalu taky zvolí tu úplně nejlepší fotku – odměnou pro autora bude slušná hromada festivalových suvenýrů.

Směle do toho, cílová páska je blízko!

twitter.com/festdenik
facebook.com/festdenik
instagram.com/festdenik
denicek@kviff.com

Dnes přijíždějí

Paweł Maślona

Dnes na festival dorazí polský režisér **Paweł Maślona**, aby představil svůj snímek *Panický záchvat*, zařazený v hlavní soutěži.

Do soutěže dokumentárních filmů přivážejí své snímky režisér a scenárista **Tomáš Bojar** *(Mimořádná zpráva)* a režisérka **Jü-čchi Kchang** *(Malá moudrost)*.

Režisér **Vladimir Bitokov** přijíždí uvést svůj film *Hluboké řeky* a režisérka a producentka **Beata Parkanová** přiváží snímek *Chvilky*, oba promítané v rámci soutěže Na východ od Západu.

V sekci Jiný pohled představí režisér **Sergej Loznica** hned dva filmy: *Den vítězství* a *Donbas*. Režisér **Wolfgang Fischer** přiváží film *Styx* a sourozenecká režisérská dvojice **Damiano D'Innocenzo** a **Fabio D'Innocenzo** uvede svůj snímek *Země hojnosti*.

Jejich krajan, režisér **Gianni Zanasi**, přiváží film *Naléhavé zjevení*, zařazený v sekci Horizonty.

Sekci Lidé odvedle dnes přijíždějí zastupovat režiséři *(Minulost)* a **Chris Overton** a herečka **Rachel Shenton** s oscarovým krátkým filmem *Tiché dítě*.

Jü-čchi Kchang

Režisér **Petr Zelenka** dorazí na zvláštní uvedení exkluzivní předpremiéry dvou epizod třetí řady seriálu HBO *Terapie*.

Beata Parkanová

Ivo Trajkov

festivalový deník
festival daily

Oficiální deník 53. ročníku MFF KV, zvláštní vydání deníku Právo. Vychází denně od 29. 6. do 7. 7. 2018. Vydává Borgis, a. s., Slezská 2127/13, 121 50 Praha 2, IČ 00564893. ISSN 1211-2119, MK ČR5701. Šéfredaktorka: Veronika Bednářová (Reflex). Zástupce šéfredaktorky: Zbyněk Vlasák (Salon, Právo). Editorka: Iva Pospíšilová. Vedoucí vydání: Filip Šebek. Fotoprodukční: Markéta Černá. Asistentka: Zuzana Kučerová. Korektor: Jan Štěpánek. Redakce: Marie Barvínková, Jan Němec, Šimon Šafránek, Jan Škoda, Martin Špaček, Jakub Švejkovský. Překladatelka: Pavla Horáková. Editor (English Section): Iva Roze. Reporters: Marta Balaga, Michael Stein, Will Tizard. Grafická úprava: Marek Pistora / Studio Najbrt. Inzerce: Maya Palová, tel.: 602 118 507. Distribuce: Vladimír Veselý, tel.: 602 166 672. Redakce: Hotel Thermal, I. P. Pavlova 11, Karlovy Vary, tel.: 359 002 525, e-mail: denicek@kviff.com. Tiskne: Borgis, a. s. – tiskárna Neotypia.